

Η Αμυγδαλιά

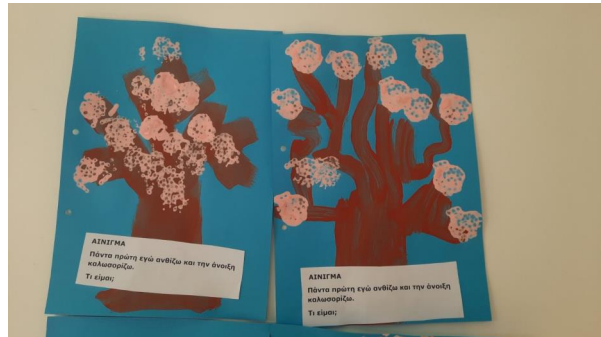
6ο Νηπιαγωγείο Αγίου Νικολάου

Η αμυγδαλιά είναι ένα από τα πρώτα δέντρα που ανθίζουν κάθε χρόνο, σηματοδοτώντας τον ερχομό της άνοιξης. Τα πανέμορφα λευκά ή ροζ άνθη της στολίζουν την ύπαιθρο, προσφέροντας ένα εντυπωσιακό θέαμα. Ο καρπός της, το αμύγδαλο, είναι νόστιμος και θρεπτικός, και χρησιμοποιείται σε πολλές γλυκές και αλμυρές συνταγές. Η αμυγδαλιά είναι σύμβολο ελπίδας και νέας ζωής, και αποτελεί αγαπημένο θέμα σε παραμύθια, τραγούδια και ποιήματα.

Η αμυγδαλιά μέσα από τις εργασίες των παιδιών

Κοιτώντας εικόνες με αμυγδαλιές, δημιουργούνται μοναδικές αμυγδαλιές από παιδικά χεράκια.

Ποιήματα για την αμυγδαλιά

Νίκος Καζαντζάκης, Γεώργιος Δροσίνης, Νικηφόρος Βρεττάκος, Γιάννης Ρίτσος.

«Αδελφή μίλησέ μου για τον Θεό κι η μυγδαλιά άνθησε»

«Ο Φτωχούλης του Θεού»

Νίκος Καζαντζάκης

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Γεώργιος Δροσίνης

Το ποίημα αυτό γράφτηκε για την δεκαεξάχρονη ξαδέλφη του ποιητή τη Δροσίνα. Ο Δροσίνης γυρνώντας από τη Γερμανία που σπούδαζε Ιστορία της Τέχνης επισκέφτηκε τους θείους και την ξαδέλφη του. Ένα πρωί ανοίγοντας το παράθυρο να μπει φως την είδε να κάθεται κάτω από ένα ανθισμένο δέντρο στον κήπο. Η κοπέλα το κούνησε και αμέσως τα ανθισμένα άνθη στόλισαν τα μαλλιά, τους ώμους, την πλάτη της. Ο ποιητής εμπνεύστηκε από την εικόνα αυτή κι έγραψε το ποίημα «Ανθισμένη αμυγδαλιά», που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1882 στο σατυρικό περιοδικό «Ραμπαγός». Έγινε τραγούδι, μελοποιημένο από έναν ράφτη από το Άργος, τον Γεώργιο Κωστή και τραγουδιόνταν απ' όλους. Έγινε και καντάδα που ακουγόταν κάτω από τα παράθυρα των νεαρών κοριτσιών της εποχής εκείνης.

Ας το απολαύσουμε...

Ετίναξε την ανθισμένη αμυγδαλιά

με τα χεράκια της

κι εγέμισ' από άνθη η πλάτη

η αγκαλιά και τα μαλλιάκια της.

Κι εγέμισ' από άνθη...

Αχ, σαν την είδα χιονισμένη την τρελή

γλυκά τη φίλησα της

τίναξα όλα τ' άνθη από την κεφαλή

κι έτσι της μίλησα:

Της τίναξα όλα τ' άνθη...

Τρελή, σαν θες να φέρεις στα μαλλιά σου τη χιονιά

τι τόσο βιάζεσαι;

Μονάχη της θε να `ρθει η βαρυχειμωνιά,

δεν το στοχάζεσαι;

Μονάχη της θε να 'ρθει...

Του κάκου τότε θα θυμάσαι τα παλιά

τα παιχνιδάκια σου

σκυφτή γριούλα με τα κάτασπρα μαλλιά

και τα γυαλάκια σου.

Παροιμίες

«Ανθισμένες αμυγδαλιές, χαρούμενες καρδιές.»

- Δηλώνει τη χαρά και την αισιοδοξία που φέρνει η ανθοφορία της αμυγδαλιάς.
- **«Η αμυγδαλιά ανθίζει πρώτη, μα το κρύο τη φοβίζει.»**Υποδηλώνει ότι η αμυγδαλιά είναι τολμηρή και ξεκινά την ανθοφορία νωρίς, παρά το ενδεχόμενο κρύο.
- **«Απ' τα άνθη της αμυγδαλιάς, φαίνεται η άνοιξη κοντά.»**Σημαίνει ότι η ανθοφορία της αμυγδαλιάς είναι προάγγελος της άνοιξης.
- **«Η αμυγδαλιά αν ανθίσει, το κρύο δεν τη λυγίζει.»**Υποδηλώνει τη δύναμη και την αντοχή απέναντι στις δυσκολίες.

Ο μύθος της αμυγδαλιάς!

Η Φυλλίς και η αγάπη που νικά το θάνατο Ζούσε κάποτε στη Θράκη, μια πανέμορφη πριγκίπισσα, η Φυλλίς, η οποία ερωτεύτηκε τον γιο του Θησέα, τον Δημοφώντα. Οι δύο νέοι γνωρίστηκαν, όταν το καράβι του νεαρού Αθηναίου Δημοφώντα επέστρεφε από την Τροία.

Οι ερωτευμένοι νέοι παντρεύτηκαν μα ύστερα από λίγο καιρό ο νεαρός Αθηναίος νοστάλγησε την πατρίδα του και η ερωτευμένη πριγκίπισσα δεν άντεχε να τον βλέπει στεναχωρημένο και τον άφησε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του. Αν την αγαπούσε πραγματικά θα γύριζε πίσω και τότε ο Δημοφώντας θα ήταν ειλικρινά και ολοκληρωτικά δικός της.

Η ερωτευμένη Φυλλίς παρέμεινε μόνη να περιμένει τον αγαπημένο της για χρόνια και χρόνια μα αυτός δεν επέστρεψε, ώσπου μαράζωσε και πέθανε από τη θλίψη της. Οι θεοί που γνώριζαν την ιστορία της την μεταμόρφωσαν σε δέντρο για να μπορεί να περιμένει χρόνια πολλά τον αγαπημένο της. Έτσι η ερωτευμένη γυναίκα δεν ταξίδεψε στην αιώνια γη μα έγινε το δέντρο, που έμελλε να γίνει σύμβολο της ελπίδας: η Αμυγδαλιά.

1 - Πίνακας του Σεζάν

Η ιστορία λέει ότι μετά από χρόνια ο Δημοφώντας επέστρεψε στη Θράκη. Βρήκε την πολυαγαπημένη και πιστή του γυναίκα, όχι περιστοιχισμένη από μνηστήρες, αλλά ένα ξερό δέντρο δίχως φύλλα στη μέση του πλημμύρισαν. Αγκάλιασε τον κορμό της και τότε εκείνη νιώθοντας το άγγιγμά του γέμισε άνθη ολόλευκα με μια ροζαλή πινελιά. Εκεί που βασίλευε ο χειμώνας, γεννήθηκε η ζωή και νικήθηκε ο θάνατος.

Ένα γλυκό παραμύθι για το άνθισμά της από τη Δομνίκη Καραντζίου.

Ο ανθοφόρος οφθαλμός σκάει μύτη Έσκασε μύτη μια ηλιόλουστη μέρα. Ήταν αυτή η άτιμη ηλιαχτίδα, που τον ζέστανε τόσο πολύ, φώτισε τα μάτια του τόσο δυνατά, ώστε δεν άντεξε και άρχισε να ξεπροβάλλει. Μουδιασμένος καθώς ήταν από το χειμερινό του ύπνο και διστακτικός, καθώς δεν ήξερε τι θα αντικρύσει, τεντώθηκε, απλώθηκε, κούνησε αμυδρά τα σέπαλα κι άρχισε σιγά σιγά να ξεδιπλώνεται.

-Ήταν ασφυκτικά μέσα στον βλαστό, συλλογίστηκε, μόνο που... σαν να έχει λιγουλάκι κρύο εδώ έξω.

Γύρισε δεξιά, γύρισε αριστερά κι έβλεπε το άσπρο πέπλο του χιονιού.

-Χιόνι; αναφώνησε, καλά το λένε ότι παρά είμαστε παρορμητικοί και ενθουσιώδεις με τις πρώτες χειμωνιάτικες ηλιαχτίδες του Φεβρουαρίου. Κι αν κρυώσω;

-Καλώς ήρθες ανθοφόρε οφθαλμέ. Γιατί να κρυώσεις, δε σε ζεσταίνω αρκετά; είπε η ηλιαχτίδα.

-Καλημέρα ηλιαχτίδα μου! Ζέστανε λίγο τη μυτούλα μου, μη κρυώσω.

-Μην ανησυχείς, οφθαλμέ μου, θα σε αγκαλιάζω όλη μέρα κι αύριο που ο ήλιος θα ανατείλει, θα είμαι εδώ για σένα, θα σε περιμένω!

-Θα είσαι δηλαδή η δική μου ηλιαχτίδα;

-Φυσικά, θα είμαι κάθε μέρα εδώ να σε βοηθώ να αναπτυχθείς, να μαζέψεις τις πιο εργατικές μέλισσες.

Ο οφθαλμός χαμογέλασε και άρχισε να ανοίγει τα πέταλά του. Ήταν όλα ροζ, ένα απαλό, υπέροχο ροζ χρώμα.

-Είσαι πολύ όμορφος, του είπε η ηλιαχτίδα.

-Ευχαριστώ ηλιαχτίδα μου, ανταπέδωσε ντροπαλά ο ανθοφόρος οφθαλμός.

Ευθύς αμέσως ο παρορμητικός και ενθουσιώδης ανθοφόρος οφθαλμός άρχισε να δίνει με τις ορμόνες του σήμα, που κυκλοφόρησε με τους χυμούς του δένδρου, στα υπόλοιπα κλαδιά και κλαράκια. Οι ανθοφόροι οφθαλμοί, ένας ένας, άρχισαν να ξυπνούν, να τεντώνονται και σιγά σιγά άρχισαν να ξεμυτίζουν. Σύντομα είχαν ξεπροβάλλει όλοι, ανοίγοντας τα πανέμορφα, ροζ πέταλα. Γύρω από το δένδρο ακούγονταν οι συζητήσεις και τα καλημερίσματά τους. Συζητήσεις που τις ακούν μόνο τα δένδρα, οι ηλιαχτίδες και οι μέλισσες. Και τότε ακούστηκε ένα "κλικ".

-Τι ήταν αυτό το κλικ, είπε ξαφνιασμένος ο οφθαλμός.

Μπροστά του έστεκε ένα κοριτσάκι, με ένα ασημί, τετράγωνο κουτί. Το κοριτσάκι κοιτούσε τον οφθαλμό με ορθάνοιχτα, γεμάτα έκπληξη ματάκια.

-Σε έβγαλα φωτογραφία! είπε το κοριτσάκι.

-Είσαι τόσο όμορφος, σε περίμενα όλο το χειμώνα!

Η Νένη δεν άκουσε τι της απάντησε ο οφθαλμός, ούτε ο οφθαλμός τι του απάντησε η Νένη. Στέκονταν μόνο ο ένας απέναντι στον άλλον με την ηλιαχτίδα να τους ζεσταίνει. Η αμυγδαλιά είχε ανθίσει, πρώτη από όλες και ξεχώριζε μέσα στον αγρό με τα υπέροχα, ροζ άνθη της, θυμίζοντας σε όλους πως ήρθε η άνοιξη.

Δομνίκη Καραντζίου

Γλωσσοδέτες

2 - Εικόνα: Αθηνά Πετούλη

- **Γλωσσοδέτης 1:** Πάνω στην παχιά αμυγδαλιά, πήδησε μια μικρή παπαδιά, κι έπεσαν τα άνθη της αμυγδαλιάς, παπαδιανές παπαρδέλες παντού σκορπά.
- **Γλωσσοδέτης 2:** Στην αυλή την αμυγδαλιά, μαζεύουν μύγδαλα τα μικρά παιδιά, κι η μαμά με τη μακριά ποδιά, φτιάχνει αμύγδαλα στη γλυκιά γωνιά.

- **Γλωσσοδέτης 3:** Ανθισμένη αμυγδαλιά, με τα λευκά σου τα κλαδιά, αν αργήσει η παγωνιά, θα μας δώσεις αμύγδαλα πολλά.